Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,, ΕΙΣ ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟΝ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΡΙΑΝΤΑΣ ΥΠΟ.....ΠΡΑΓΜΑΤΟΓΝΩΜΟΣΥΝΗΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἔλαβε χώραν εἰς τὸ ἐνταῦθα Ἐφετεῖον μία δίκη, ἡ ὁποία παρ' ὅλην τὴν κωμικότητά της, εἶχε σοβαρὰν ὑπόθεσιν κατὰ βάθος.

Ἐδικάζετο τὸ «Μπουκέτο» δι' ἓν διήγημα τοῦ γνωστοῦ λογίου κ. Σταμ. Σταμαείου, ὑπὸ τὸν τίτλον ὁ «Καπετὰν Τριάντας». δημοσιευθὲν εἰς τὸ 30ὸν φύλλον τοῦ «Μπουκέτου» Εἰς τὸ διήγημα αὐτὸ ἕνας ἀπόστρατος ταγματαρχὴς Τριαντόπουλος εἶδε τὸν ἑαυτόν του καὶ ἐμήνυσεν τὸν συγγραφέα καὶ τὸν διευθυντὴν τοῦ Περιοδικοῦ κ. Κ. Θεοδωρόπουλον.

Λόγοι ἐφ' ὧν ἐστηρίζετο ἦτο τὸ ἀναγραφόμενον ὅτι «ἦτο ἕνας μοῦργος μὲ στολὴν γωροφύλακος», ἀφ' οὗ ὡμοίαζεν καὶ τὸ ὄνομά του.

Συνήγοροι τῶν κατηγορουμένων ἦσαν ὁ κ. Γ. Πῶτ, διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος «Ἀθῆναι» καὶ ὁ δικηγόρος κ. Θεόδ. Παπούλιας.

Ὅταν ὁ ἀπόστρατος Τριαντόπουλος παρεπονεῖτο δι' αὐτὸ ὁ κ. Πῶπ τοῦ εἶπε :

— Μὰ σεῖς δὲν εἶσθε μοῦργος, σεῖς εἶσθε ὡραῖος νέος. Δὲν εἶσθε ;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Τριαντόπουλος.

Μετὰ τὴν πιστοποίησιν τῆς ὡραιότητος τοῦ Τριαντοπούλου, ἡ δίκη ἐξηκολούθησεν.

Ὡς μάρτυς κατηγορίας παρουσιάσθη ἕνας ἀπόβλητος ἀνθυπασπιτὴς τῆς χωροφυλακῆς, καταγγελθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Σταματίου, πρὸ ἑνὸς περίπου ἔτους, ὡς καταχρασθεὶς 250.000 δραχμῶν τοῦ Ἐποικισμοῦ, Δανιὴλ Ἀναγνωστόπουλος ὀνομαζόμενος, φυλακισθεὶς εἰς Ἔδεσσαν, ὡς «ὕποπτος φυγῆ,» καὶ ὑποχρεωθεὶς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Κράτος μέρος τῶν προσφυγικῶν χρημάτων.

Ἐξ αὐτοῦ ἀπεδείχθη ὅτι ὁ καὶ ἐνος ὁ Τριαντόπουλος, ἔπεσε θῦμα σπεῖρας μισούσης τὸν κ. Σεμιτίου, διότι ὡς Νομάρχης Πέλλης, κατεδίωξε καὶ ἐτσάκισε καταχραστὰς τοῦ Δημοσίου καὶ ἐκμεταλλευτὰς τῶν περιστάσεων.

Καθὼς ὁ ἴδιος ὁ μάρτυς τῆς κατηγορίας ὡμολόγησεν, αὐτὸς εἶπεν εἰς τὸν Τριαντόπουλον, ὅτι ὁμοιάζει μὲ....μοῦργον καὶ ὅτι το διήγημα ἀφορᾷ αὐτόν.

Καὶ ὁ Τριαντόπουλος, τόσον ἤθελε καὶ ὑπέβαλε τὴν μήνυσιν.

Μάρτυρες προσῆλθον λόγιοι καὶ δημοσιογράφοι, ὑπερασπιζόμενοι τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματος.

Ὁ κ. Μ.Ροδᾶς,διευθυντὴς τῆς« Ἐθνικῆς Φωνῆς,» ὅστις εἶπεν ὅτι ἡ φιλολογία καὶ τεχνη, στηρίζεται εἰς την ψυχαναλυσιν.

Ὁ κ. Συναδινός, ὅστις ἀνέφερεν παρόμοιον ἐπεισόδιόν του μὲ τὸ ἔργον του ὁ «Καραγκιόζης», ὁπότε εἰς τας Πάτρας, ὅπου ἐπαίζετο, εὑρέθη ἄνθρωπος, ἔχων τὸ αὐτο ὄ ομα καὶ ἐπίσετον μὲ ἕνα ἥρωα τῆς κωμωδίας του, Παγώνην.

Ὁ κ. Μῆτσος Παπανικολαου ὅστις ἐρωτηθεὶς ἂν ὁ Τριαντόπουλος εἶχε παιδὶ Λευτέρη, ἀπήντησε :

— Πρέπει νὰ μάθουμε ἂν εἶχε καί... Κωνσταντῖνο.

Ὁ κ. Δ. Κόκκινος ("Ἀριελ), ὁ γνωστὸ, καὶ ὡς «Λακκαβαῖο,», ὁ κ. Ἀθ. Μίχας κ.λ.π.

Ἐκτὸς τούτου, ὡς πραγματογνώμων, ἵνα κρίνῃ ποία ὁμοιότης ὑπῆρχε μεταξὺ Τριαντοπούλου, «Καπετὰν Τριάντα» καὶ «μούργου», ἐκλήθη καὶ ὁ γνωστὸς ποιητὴς κ. Ρῶμος Φιλύρας (Ἰωάν. Οἰκονομόπουλος) ὅστις ἀπέσχεν δηλώσας ὅτι μόνον διὰ τὰς κυρίας ἐνδιαφέρεται καὶ οὐχὶ διὰ τοὺς...μούργους.

Ὁ κ. Θεοδωρόπουλος, ὁ Διευθυντὴς τοῦ «Μπουκέτου» εἶπε τὸ ἑξῆς ὡραῖον :

— Ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν ἔχει καμμίαν ἄλλην σοβαρότητα, παρὰ ὅτι ἀπησχόλησε τὸ δικαστήριον σας.

Ὁ κ. Σταματίου εἶπεν ὅτι, ἡ σπεῖρα ἡ συνταχθεῖσα ἐναντίον του, καθόλου παράξενον, νὰ πάρῃ ὅλα του τὰ παλαιὰ διηγήματα καὶ εἶνε ἄπειρα, καὶ νὰ στηρίζῃ μηνύσεις ἐπ' αὐτῶν.

Καὶ τότε θὰ γείνῃ ἀνάσασις πάντων τῶν βλαχοδημάρχων, τῶν ἐνωματαρχῶν, τῶν συνταγματαρχῶν καὶ ἐπιλοχιῶν τῶν εὐζώνων, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἡ... Μοῦσές του, αἱ ἐμπνέουσαι αὐτὸν καὶ θὰ μεταβληθοῦν εἰς Ἐρυνύας νὰ τὸν κυνηγοῦνε.

Παρουσιάσθη καὶ ὡς μάρτυς...«Καπετὰν Τριάντας» ἐνωμοτάρχης τῆς Χωροφυλακῆς, πρὸ τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου, ἵνα καταθέσῃ κατὰ τοῦ... «Καπετὰν Τριάντα»,—διήγημα προπολεμικόν, ἔχον τὸν αὐτὸν τύπον τότε, μὲ τὰ αὐτὰ ἐλαττώματα, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τοῦ «Μπουκέτου».

Ὁ κ. Πῶπ εἶπε :

— Τότε ἦτο ἐνωμοτάρχης ὁ Καπετὰν Τριάντας. Τώρα ἔγεινε συνταγματάρχης, αὔριο θὰ γείνῃ στρατηγός.

Ὁ συνήγορος κ. Παπούλιας, εἶπεν :

— Ἂν ὅλος ὁ κόσμος ἔπερνε ἔτσι τὰ σατυρικὰ διηγήματα, θὰ ἔπρεπεν οἱ συγγραφεῖς νὰ κάθηνται κάθε ἡμέρα εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου.

— Ἐγώ, ἐτρόσθεσεν ὁ κ. Πῶπ, θὰ ἔπρεπε νὰ μεταφέρω τὸ σπίτι μου εἰς τὸν παλαιὸν στρατῶνα.

— Τὸ λάθος τοῦ Σταμ. Σταμ., εἶπεν ὁ κ. Παπούλιας, εἶνε ὅτι ἔγεινεν δημόσιος ὑπάλληλος καὶ δὲν ἔμεινε εἰς τὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ γράφῃ ψυχογωγῶν καὶ κερδίζων ἀμύθητα μὲ τὸ ταλὰν ποὺ ἔχει. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἐλάττωμά του.

Ὁ κ. Πῶπ, ἐπίσης, ὑπέροχος, ὅτως πάντοτε, ἀστραπηβόλος, μούρη θύελλα, μαῦρος κεραυνός, εἶπεν νὰ μείνῃ κατὰ μέρος ἡ ἀστεία ὄψις τοῦ ζητήματος καὶ νὰ δεθῇ ὁ «μοῦργος» κάπου γιὰ νὰ προσέξουν δικασταὶ καὶ λαὸς εἰς ἓν σοβαρὸν σημεῖον.

Ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τίθεται διὰ πρώτην φορὰν μέγα ζήτημα :

«Ἡ ἐλευθερία τοῦ πνεύματος ἐν Ἑλλάδι».

Ἐὰν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διανόησιν θὰ δίδεται τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκφραζεσθαι, ἂν θὰ δεσμευθῇ ἡ σκέψις ἐν Ἑλλάδι, ἂν οἱ λογογραφοι θὰ μεταβληθοῦν εἰς ἀχθοφόρους τῶν Ποινικῶν Νόμων, καὶ ἂν ἡ φιλολογία ἐν Ἑλλάδι, θὰ γίνεται ἐρμαιον τοῦ μίσους καὶ τῶν συμφερόντων τῶν διαφόρων καλοθελητῶν ὧν θῦμα ἔπεσεν ὄχι μόνον ὁ «Καπετὰν Τριάντας» τοῦ «Μπουκέτου» ἀλλὰ καὶ ὁ Τριαντόπουλος τῆς μηνύσεως καὶ ἐτέθη ὑπὸ κρίσιν, ἔστω πρὸς στιγμὴν, τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, ἡ ἀφροκρεμα τῆς σκέψεως, ποῦ λεγεται φιλολογία.

Ἱπποτικὸς, ὡς πάντοτε ὁ κ. Πῶπ, ἔπλεξεν τὸ ἐγκώμιον τοῦ κ. Σταματίου, ὡς λογίου, ὡς ἀνθρώπου καὶ ὡς ὑπαλλήλου,ἔστω καὶ ἂν εἶνε ἀντιθετων πολιτικῶν φρονημάτων.

— Ἡ σημερινὴ εἰκών, φωνάζει κάποιος ἀπὸ τὸ ἀκροατήριο,εἶνε ἡ πραγματικὴ, ἡ ἀληθινὴ γεφύρωσις τοῦ χάσματος, ἣν μόνον ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων ἠδύναντο νὰ παρουσιάσουν.

Ἐξυμνεῖ, ὁ κ. Πῶπ τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν ἀνεπίληπτον ἐμφάνισιν τοῦ «περιοδικοῦ μας» τὸ ὁποῖον τιμᾷ τὸν ἑλληνικὸν περιοδικὸν τύπον.

Καὶ λέγει :

— Ἀπὸ τῆς αὐτῆς στιγμῆς, οἱ γράφοντες ἐν Ἑλλάδι, πρέπει νὰ ξέρουν ἂν πρέπῃ νὰ ἐξακολουθήσουν γράφοντες, ἢ νὰ σπάσουν τὴν πέννα των !

Τὸ δικαστήριον ἀπήλλαξε τοὺς μηνυθέντας τῆς κατηγορίας.

Ἔτσι ἡ δικαιοσύνη, διὰ τῶν προσώπων τῶν δικαστῶν οἵτινες ἐδίκασαν τὴν ὑπόθεσιν, ἐδικαίωσε τὴν ἑλληνικὴν σκέψιν, εἰποῦσα :

— Ἄλλο διήγημα,ἄλλο διατριβὴ δημοσιογραφικὴ. Ἄλλο φιλολογία καὶ ἄλλο ἐφημερίς.

Καὶ ἔτσι ὁ «Καπετὰν Τριάντας» σφυρηλατηθεὶς καὶ εἰς ἕνα Ἐφετεῖον παραμένει ὁ τύπος τοῦ Νεοέλληνος καὶ ὁ αἴτιος μιᾶς τιμητικῆς δια τὴν σκέψιν ἀποφάσεως διὰ τὸ μέλλον.

Καὶ τὸν βλέπουμε στὰ σκίτσα τοῦ «Μπουκέτου» σὰν νὰ λέγῃ :

— Γράφετε παιδιά. Ἐγὼ ἂν καὶ ἐναντίον τῆς φιλολογίας ἄρχισα, νὰ ποῦ... μαζί σας εἶμαι !

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

καὶ θὰ ἐπαναλάβῃ τὸ φρικτὸν ἔργον της. Ἐννόησες τώρα ;

— Κύριε καθηγητα, ἔλεος, θὰ παραφρονήσω !

— Ὄχι, δὲν θὰ παραφρονήσῃς. Θὰ καμῃς θαῦρος καὶ θ' ἀποτελειώσωμεν τὸ ἔργον μας. Θὰ ἀποδώσωμεν τὴν νεαν αὐτὴν εἰς τὸν θάνατον. Πρέπει νὰ παύσῃ νὰ εἶναι βρυκόλαξ. Ἐνθυμεῖσαι ; Μοῦ τὸ ἐζήτησεν αὐτὸ ψυχορραγοῦσα, διότι τα πάντα εἶχεν ἐννοήσει ἡ δυστυχὴς καὶ τῆς τὸ ὑπεσχέθην' τῆς τὸ ὀρκίσηκα. Διὰ ν' ἀποδοθῇ στὸν θάνατον ἡ νέα αὐτη, διὰ ν' ἀναπαυθῇ ὅτως ὅλοι οἱ νεκροι καὶ νὰ ἡσυχάσῃ, διὰ νὰ λυώσῃ καὶ νὰ μεταβληθῇ εἰς χῶμα, ὅτως ὅλοι οἱ νεκροί, πρέπει νὰ ἐφαρμόσω ὅ,τι γνωρίζω ἀπὸ τας μελέτας μου...

— Τί θέλετε δηλαδὴ νὰ κάμετε ;

— Θὰ τῆς ἀποκόψω τὴν κεφαλὴν καὶ θὰ τοποθετήσω ἐντὸς τοῦ σώματός της ὡρισμένα βότανα.

— Θεέ μου ! Τί λέτε ! Εἶναι φρικτόν !

—Πρέπει νὰ γίνῃ αὐτό, Σοῦιρδ. Πρέπει νὰ γίνῃ τὸ ταχύτερον, πρὶν Ἐκεῖνος ἔλθῃ καὶ τὴν συναντήσῃ...

— Ποῖος ;

— Ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἐθανάτωσε Τὸ τέρας ἐκεῖνο, τὸ πονηρὸν καὶ ἀχρεῖον. Θὰ ἔλθῃ δέ, δὲν εἶναι δυνατόν, θὰ ἔλθῃ νὰ χαρῇ τὸν θρίαμβό του καὶ τότε ἡ πάλη θὰ εἶναι δεινή.

Μ' ἐννοεῖς ;

Ἐπήγαινα νὰ τρελλαθῶ. Πολλὰ μᾶς εἶχον συμβεῖ μέχρι τῆς στιγμῆς, ἀλλὰ αὐτὰ ποὺ ἔβλεπα καὶ ἄκουγα δὲν τα ἐπερίμενα ποτέ... ποτέ...

Ὑπεδείξα στὸν Βὰν Ἔλσιγγ ὅτι τὰ μέτρα αὐτὰ θὰ ἔπρεπε νὰ ληφθοῦν τῇ συγκαταθέσει καὶ τοῦ Ἀρθούρου, τοῦ μνηστῆρος τῆς ἀτυχοῦς Λουκίας.

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ δὲν ἔφερε καμμίαν ἀντίρρησιν.
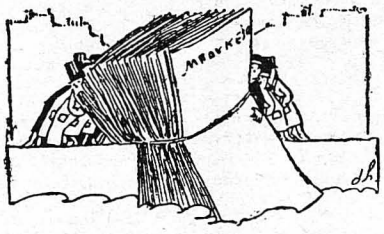
— Ναί, εἶπε, ἔχεις δίκαιον, ἄς πηγαίνομεν. Θὰ συναντηθῶμεν αὔριον ἢ μεθαύριον,ἀφοῦ εἰδοποιήσωμεν καὶ τὸν Ἀρθοῦρον. (Ἀκολουθεῖ)